

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Miloslava Výborného a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., v právní věci žalobkyně: **Českomoravská komoditní burza Kladno**, se sídlem náměstí Sítňá 3127, Kladno – Kročehlavy, zast. Mgr. Jaroslavem Borovičkou, LL.M., advokátem se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo zemědělství**, se sídlem Těšnov 65/17, Praha 1, o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 1. 2019, čj. 6 A 130/2015-44,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalovaného **se zamítá**.
- II. Žalovaný **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit náhradu nákladů řízení žalobkyně ve výši **8 228 Kč**, do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí k rukám jejího zástupce Mgr. Jaroslava Borovičky, LL.M., advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

I.
Vymezení věci

[1] Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala určení, že zásah žalovaného spočívající v poskytnutí zápisů jednání burzovní komory žalobkyně a burzovních pravidel žalobkyně byl nezákonný. Žalobkyně zároveň navrhla vydání zákazu

žalovanému poskytovat třetím osobám dokumenty žalobkyně, na jejichž vytvoření se žalovaný nepodílel a které byly žalobkyní žalovanému dobrovolně předány.

[2] Městský soud v záhlaví citovaným rozsudkem rozhodl tak, že zásah spočívající v poskytnutí předmětných informací byl nezákonný. Druhým výrokem zamítl žalobu v části, v níž se žalobkyně domáhala vydání zákazu k poskytování dalších informací ze strany žalovaného. Městský soud uvedl, že ze správního spisu nevyplývalo, že by předmětné dokumenty žalovaný od žalobkyně získal při plnění úkolů v rámci kontrolní, dozorové, dohledové nebo obdobné činnosti prováděné na základě zvláštního právního předpisu. Samotná existence pravomoci žalovaného vykonávat nad komoditními burzami dozor prostřednictvím burzovního komisaře obecně neznamená, že by žalovaný přistoupil k uplatnění takové pravomoci vůči žalobkyni. Ze správního spisu i z tvrzení žalobkyně vyplývalo, že předmětné informace poskytl žalovanému dobrovolně, nikoliv v souvislosti s výkonem státního dozoru nad činností žalobkyně. Na danou věc proto nebylo možné aplikovat ustanovení § 11 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), ale bylo nutné užít ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) téhož zákona. Závěrem městský soud uzavřel, že i pokud by se jednalo o informace získané od žalobkyně při plnění úkolů v rámci kontrolní, dozorové, dohledové nebo obdobné činnosti prováděné na základě zvláštního právního předpisu, bylo by jednání žalovaného nezákonné, neboť se na poskytnuté informace vztahuje povinnost mlčenlivosti podle § 34 odst. 4 zákona č. 229/1992 Sb., o komoditních burzách (dále jen „zákon o komoditních burzách“). Městský soud ke druhému výroku uzavřel, že určovací a příkazovací výrok nelze vedle sebe v žalobě uplatnit; odkázal k tomu na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2014, čj. 1 Afs 60/2014-48. Povaha posuzovaného zásahu objektivně vylučovala jeho další trvání, neboť jeho podstatou bylo jednorázové poskytnutí informací žadateli.

II.

Argumenty kasační stížnosti a vyjádření žalobkyně

[3] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost co do obsahu opřel o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a), c) a d) s. ř. s.

[4] Stěžovatel namítal, že napadený rozsudek městského soudu je nepřezkoumatelný, neboť se městský soud dostatečně nevypořádal s argumentací stěžovatele týkající se rozsahu a způsobu provádění dozorové činnosti stěžovatele. Přípis stěžovatele, v němž prohlásil, že dokumenty získal při plnění kontrolních úkolů, nebo vyjádření k rozsahu povinnosti mlčenlivosti burzovního komisaře, pominul městský soud zcela. Městský soud se nezabýval ani tím, zda byly vůbec dány podmínky pro odmítnutí žádosti o informace ze strany stěžovatele.

[5] Stěžovatel dále uvedl, že městský soud při posuzování zásahu do veřejných subjektivních práv žalobkyně podle čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod nepřihlédl k povaze žalobkyně jakožto právnické osoby. Úvaha městského soudu byla podle stěžovatele v tomto ohledu nedostatečná.

pokračování

[6] Stěžovatel nesouhlasil s městským soudem ani v tom, že předmětné informace nebyly získány při kontrolní činnosti stěžovatele. Městský soud tak usoudil na základě informací obsažených ve správním spise. Podle stěžovatele však nelze otázku takto hodnotit, neboť se kontrolní a dozorová činnost nemůže odehrávat pouze tím, co lze zachytit do spisového materiálu, ale jedná se o průběžnou různorodou činnost spočívající ve sbírání a vzájemném srovnávání veškerých poznatků o jednotlivých komoditních burzách i o burzovním prostředí jako takovém. Stěžovatel uvedl, že poskytnuté dokumenty získal nesporně prostřednictvím burzovního komisaře. Tyto informace proto z povahy věci musely být informacemi získanými při kontrolní činnosti podle § 11 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím. Bylo přitom bez významu, zda tyto informace byly získány až v rámci formálně probíhající (řádně zahájené) kontroly podle zákona č. 255/2012 Sb. o kontrole (dále jen „kontrolní řád“), nebo zda se jednalo o poznatky sloužící k posouzení toho, zda kontrolu vůbec zahájit. Burzovní komisař vystupuje vůči burze vždy jako kontrolní orgán; cokoliv od burzy získá má proto nutně povahu informací získaných při kontrole ve smyslu citovaného ustanovení zákona o svobodném přístupu k informacím.

[7] Stěžovatel namítal, že městský soud posoudil věc nesprávně také ve vztahu k povinnosti burzovního komisaře zachovávat mlčenlivost. Stěžovatel označil úvahu soudu v této otázce za obtížně přezkoumatelnou, neboť soud spojil dvě různé kategorie informací, vůči nimž je třeba dle zákona o komoditních burzách zachovávat mlčenlivost. Stěžovatel připomenul, že povinnost mlčenlivosti je obecně upravena v kontrolním řádu, úprava mlčenlivosti v zákoně o komoditních burzách je pak oproti této úpravě úpravou speciální. Úprava speciální je přitom podle stěžovatele významně zúžena, což ovšem městský soud nezohlednil. Zveřejnění informace o vyloučení člena burzy či o odměně generálního sekretáře nepředstavovalo zásah do práv žalobkyně a nebylo proto relevantní pro rozhodnutí o podané žalobě.

[8] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že městský soud posoudil věc správně, pokud určil, že zásah provedený stěžovatelem byl nezákonný. Stěžovatel vydal nezákonně vnitřní materiály žalobkyně; na ně se vztahuje povinnost mlčenlivosti podle § 25 odst. 4, § 30 odst. 4 a § 34 odst. 4 zákona o komoditních burzách a dále také zákaz sdělování podle § 11 odst. 2 a 3 zákona o svobodném přístupu k informacím. Žalobkyně poskytla dokumenty stěžovateli dobrovolně, nikoliv v rámci kontrolní činnosti, a následně vyslovila nesouhlas s jejich vydáním třetí osobě. Žalobkyně dále uvedla, že rozsudek je zcela srozumitelný a přezkoumatelný a je podložen skutkovými i právními důvody. Žalobkyně nesouhlasila ani s tím, že by měl správní orgán při odmítnutí žádosti o poskytnutí informací zohlednit také veřejný zájem a účel zákona, neboť takovou povinnost zákon o poskytování informací nestanoví.

III.

Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[9] Nejvyšší správní soud nenalezl žádné formální vady či překážky projednatelnosti kasační stížnosti, a proto přezkoumal jí napadený rozsudek v rozsahu a v rámci kasační stížností uplatněné námitky, zkoumaje přitom, zda napadené rozhodnutí či jemu

předcházející řízení netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti [§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.].

[10] Kasační stížnost není důvodná.

III. A K námitkám nepřezkoumatelnosti

[11] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku. Stěžovatel spatřoval nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku v tom, že se městský soud nevypořádal dostatečně s argumentací stěžovatele týkající se rozsahu a způsobu provádění dozorovací činnosti stěžovatele. Městský soud zcela pominul i vyjádření k rozsahu povinnosti mlčenlivosti burzovního komisaře. Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku pak plynula také z neposouzení otázky, zda byly dány podmínky pro odmítnutí žádosti o informace stěžovatelem.

[12] Městský soud se v napadeném rozsudku zabýval pravomocí burzovního komisaře ve vztahu ke kontrolní činnosti vykonávané nad komoditními burzami a dospěl k závěru, že obecně tato pravomoc neznamená jakýkoliv neomezený výkon této činnosti, a neznamená, že by k jejímu uplatnění došlo automaticky také v nyní projednávané věci ze strany žalovaného vůči žalobkyni. Městský soud přihlédl k tvrzení žalobkyně, podle kterého předala předmětné dokumenty žalovanému dobrovolně a bez souvislosti s výkonem státního dozoru nad její činností. Tomu podle městského soudu odpovídal také obsah správního spisu, v němž nebyla obsažena žádná výzva žalovaného, resp. burzovního komisaře, ani žádný doklad o tom, že by žalovaný vůči žalobkyni konkrétní kontrolní, dozorovou, dohledovou nebo jinou obdobnou činnost, prováděl.

[13] Městský soud tedy přezkoumatelným a srozumitelným způsobem uvedl, proč podle něj nemohl být v projednávané věci aplikován § 11 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím.

[14] Městský soud se vyjádřil také k povinnosti mlčenlivosti burzovního komisaře. Konstatoval, že poskytnutí informace by bylo nezákonným zásahem také v případě, že by se jednalo o informaci poskytnutou podle § 11 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, tedy informaci získanou při kontrolní, dozorové, dohledové nebo obdobné činnosti. Na takové informace se totiž vztahuje povinnost mlčenlivosti podle § 34 odst. 4 zákona o komoditních burzách. Informace obsažené v předmětných dokumentech (burzovních pravidlech a zápisech ze zasedání burzovní komory) spadají podle městského soudu zcela jistě pod kategorii „obchodní tajemství“.

[15] Městský soud se proto (byť stručně) vypořádal se všemi žalobními body. Námitky nepřezkoumatelnosti nejsou pro uvedené důvodné.

III. B K námitce aplikace § 11 odst. 3 zákona o poskytování informací

[16] Nejvyšší správní soud se dále zabýval pro věc stěžejní otázkou toho, zda měly být informace poskytnuty na základě § 11 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, nebo na základě § 11 odst. 2 písm. a) téhož zákona. Jak je již shora uvedeno, dospěl

pokračování

městský soud k závěru, že předmětné dokumenty nebyly získány při kontrolní, dozorové, dohledové nebo obdobné činnosti, neboť ze strany žalovaného taková činnost neprobíhala.

[17] Z ustanovení § 33 odst. 1 věta první zákona o komoditních burzách plyne, že „[s]tátní dozor nad burzou a činností burzovních dohodců vykonává příslušný orgán státní správy prostřednictvím jím jmenovaného a odvolávaného burzovního komisaře“. Z následujícího odstavce pak plyne, že při výkonu dozoru postupuje burzovní komisař podle základních pravidel kontrolní činnosti stanovených zvláštními zákony. V tomto případě se jedná o postup podle kontrolního řádu.

[18] Pod pojmem kontrola podle kontrolního řádu se rozumí činnost, při níž příslušný kontrolní orgán zjišťuje, jak kontrolovaná osoba plní povinnosti, které jí vyplývají z jiných právních předpisů nebo povinnosti, které jí byly uloženy na základě tohoto předpisu. V § 3 pak kontrolní řád stanoví tzv. úkony předcházející kontrole. Tyto úkony může kontrolní orgán provádět ještě před zahájením samotné kontroly; jejich účelem je opatření podkladů pro posouzení, zda má zahájit kontrolu, či nikoliv. O těchto úkonech je nutno pořídit záznam.

[19] Ustanovení § 11 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím znemožňuje povinným subjektům poskytovat informace získané od třetích osob při plnění úkolů v rámci kontrolní, dozorové, dohledové nebo obdobné činnosti prováděné na základě zvláštních předpisů, podle nichž se na ně vztahuje povinnost mlčenlivosti. Z uvedeného plyne, že zákonodárce považoval za nutné podrobit speciálnímu režimu ochranu informací, které povinné subjekty získávají od třetích osob při plnění úkolů v rámci kontrolní, dozorové, dohledové nebo obdobné činnosti. Toto ustanovení je ustanovením speciálním k § 11 odst. 2 písm. a) o svobodném přístupu k informacím (srov. k tomu např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2013, čj. 1 As 73/2013-36).

[20] Jak správně podotkl již městský soud, neplyne ze správního spisu, že by dokumenty byly od žalobkyně získány při kontrolní činnosti burzovního komisaře. Ze správního spisu rovněž neplynulo, že by probíhaly u žalobkyně úkony předcházející kontrole, neboť zde neexistoval o těchto úkonech žádný záznam (srov. § 3 odst. 2 kontrolního řádu). Je proto nutné vycházet z toho, že žalobkyně poskytla předmětné dokumenty stěžovateli dobrovolně. Ačkoliv tedy mohly být získány (a byly, jak tvrdí stěžovatel) prostřednictvím burzovního komisaře, není možné považovat toto předání dokumentů za „vrchnostenský“ dozor nad činností komoditní burzy vykonávaný prostřednictvím burzovního komisaře. V takovém případě není možné při poskytování informací uvažovat o jejich poskytnutí na základě § 11 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím, neboť pro aplikaci tohoto ustanovení nejsou splněny základní podmínky. Městský soud proto v této otázce nepochybil.

[21] Na projednávanou věc bylo pro shora uvedené nutné aplikovat § 11 odst. 2 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím. Z citovaného ustanovení lze dovodit tři možné varianty pro poskytnutí (resp. neposkytnutí) informace. Všechny tyto varianty se týkají informací vzniklých bez použití veřejných prostředků a současně předaných povinnému subjektu třetí osobou. První z variant předpokládá, že osoba, která informaci předala, měla k jejímu předání povinnost uloženou zákonem. Druhá varianta předpokládá,

že osoba, která informaci předala, neměla k jejímu předání povinnost, ale s poskytnutím informace souhlasila. V případě třetí varianty pak osoba, která informaci předala, neměla k jejímu předání povinnost uloženou zákonem a zároveň nesdělila, že s jejím poskytnutím souhlasí. V prvních dvou případech by informace poskytnuta byla, ve třetím případě by nebylo možné informaci poskytnout. K pojmu informace, která vznikla bez použití veřejných prostředků, se vyjádřil Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 21. 6. 2012, čj. 9 As 101/2011-108; konstatoval, že o takovou informaci je informace, která vznikla bezprostředně v souvislosti s vynaložením veřejných prostředků. Takovou informaci proto nemůže být informace, která nemá s vynaložením veřejných prostředků úzkou souvislost. V nyní projednávané věci přitom nebylo sporu o tom, že poskytované dokumenty vznikly bez použití veřejných prostředků. Zároveň neexistuje zákonná povinnost žalobkyně předkládat uvedené dokumenty ze zákona, a to ani ve vztahu k zápisům ze zasedání burzovní komory, ani k burzovním pravidlům. Zákon o komoditních burzách stanoví toliko povinnost předložit při založení burzy statut, jehož součástí je také způsob, jakým jsou stanovena burzovní pravidla; tedy nikoliv samotná burzovní pravidla. Ze správního spisu dále vyplynulo, že stěžovatelka s poskytnutím dokumentů nesouhlasila. Nebyla tedy splněna jedna z podmínek pro to, aby stěžovatel mohl informaci poskytnout. Městský soud proto uvážil správně, pokud určil, že zásah ze strany stěžovatele spočívající v poskytnutí předmětných dokumentů byl nezákonný.

[22] Nejvyšší správní soud se v souvislosti s užitím § 11 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím zabýval také související námitkou stěžovatele, podle níž nepostupoval městský soud správně ani v případě posouzení mlčenlivosti burzovního komisaře. Městský soud učinil tuto úvahu nad rámec odůvodnění napadeného rozsudku, tedy pouze *obiter dictum*, neboť byl toho názoru, že citované ustanovení na projednávanou věc vztáhnout nelze. Z jeho závěrů plyne, že na předmětné dokumenty se podle zákona o komoditních burzách vztahovala povinnost mlčenlivosti burzovního komisaře, neboť se jednalo o předmět obchodního tajemství burzy; některé dokumenty nadto obsahovaly i informace o vyloučení jmenovitě určeného člena burzy. Městský soud proto informace obsažené v dokumentech považoval za takové informace, o nichž je povinen burzovní komisař zachovávat mlčenlivost vždy, a to bez ohledu na to, zda jsou v rozporu s právními předpisy (§ 34 odst. 3 zákona o komoditních burzách). Nejvyšší správní soud v tomto ohledu souhlasí s městským soudem; zápisy z jednání, stejně jako burzovní pravidla obsahují informace, které mohou být předmětem obchodního tajemství žalobkyně a některé z nich obsahovaly zároveň informace týkající se členů burzy, u nichž je taktéž burzovní komisař zavázán mlčenlivostí. Dané námitce stěžovatele pro shora uvedené nepřisvědčil.

III. C K námitce posouzení zásahu do veřejných subjektivních práv žalobkyně

[23] Předně je nutno podotknout, že právo na informace je zaručeno na ústavněprávní rovině v čl. 17 Listiny základních práv a svobod. Obecným principem tohoto práva, které se odráží především v zákoně o svobodném přístupu k informacím, je zpřístupňování v zásadě všech informací, které se vztahují k působnosti povinných subjektů, které jsou definovány v § 2 zákona o svobodném přístupu k informacím. Jsou jimi státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány, veřejné instituce, a dále též subjekty, kterým zákon svěřil rozhodování o právech, právem chráněných zájmech nebo povinnostech

pokračování

fyzických nebo právnických osob v oblasti veřejné správy, a to pouze v rozsahu této jejich rozhodovací činnosti. To znamená, že povinný subjekt je povinen poskytnout každou informaci související s jeho působností, resp. jeho činností, pouze zákon může povinným subjektům zakázat určitou informaci poskytnout. Právo na informace představuje v moderním demokratickém právním státě jednu ze záruk zákonnosti, které umožňuje účinně vykonávat kontrolu činnosti orgánů veřejné správy. Jakékoli omezení tohoto práva musí být stanoveno zákonem a musí být nezbytné pro ochranu práv a svobod druhých, bezpečnost státu, veřejnou bezpečnost, ochranu veřejného zdraví a mravnosti, jak vyplývá z čl. 17 odst. 4 Listiny. Zároveň je nutno podotknout, že možná omezení poskytování informací je třeba vykládat restriktivním způsobem, což lze dovodit nejen z judikatury Ústavního soudu (k tomu srovnej např. náleze ze dne 24. 1. 2007, sp. zn. I. ÚS 260/06), ale i z judikatury Nejvyššího správního soudu (k tomu srovnej např. rozsudek ze dne 10. 10. 2003, čj. 5 A 119/2001-38, publikovaný pod č. 74/2004 Sb. NSS). Zákonodárce již v samotném zákoně o svobodném přístupu k informacím (§ 7 až § 11) zakotvil několik důvodů pro omezení práva na informace. Každý z těchto omezujících důvodů pak chrání zájem či právo subjektu, kterého se informace přímo dotýká. Jedná se především o zájmy či práva, která z hlediska ústavněprávního konkurují právu na informace, nebo které je nutno chránit s ohledem na veřejný zájem. Zákon tak omezuje např. poskytování určitých informací, které by zasahovaly nepřiměřeným způsobem do práva subjektů na soukromí, do práva na ochranu osobních údajů, poskytuje ochranu utajovaným skutečnostem, ochranu obchodního tajemství ad. Ustanovení § 11 odst. 2 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím představuje další z takových ustanovení, které přístup k určitým informacím za splnění v něm uvedených podmínek omezuje.

[24] Městský soud pro již shora uvedené správně uzavřel, že byly naplněny podmínky pro odepření poskytnutí informací a stěžovatel a správní orgán prvního stupně proto pochybily, pokud informace žadateli vydali. Nejvyšší správní soud nemohl vyhovět námitce stěžovatele, podle níž městský soud nepřihlédl při zásahu do veřejných subjektivních práv žalobkyně podle čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod k povaze žalobkyně (právnické osoby). Městský soud v napadeném rozsudku tuto úvahu žádným způsobem nerozvedl; uvedl pouze, že žalobkyně v jednání stěžovatele spatřovala nezákonný zásah, kterým byla zkrácena na svých právech, konkrétně na svém právu na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě, které je garantováno čl. 10 odst. 3 Listiny základních práv a svobod. Závěry městského soudu však na této argumentaci žalobkyně nestaví; vycházejí toliko z toho, že byly naplněny podmínky pro neposkytnutí informací podle § 11 odst. 2 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím a poskytnutím informací ze strany stěžovatele proto k zásahu do subjektivních práv žalobkyně došlo. Ani tato námitka stěžovatele není pro uvedené důvodná.

IV. Závěr a náklady řízení

[25] Pro uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je nedůvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s.

[26] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, ve spojení s § 120, s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení.

[27] Žalobkyně byla ve věci úspěšná, stěžovatel je proto povinen zaplatit jí náhradu nákladů řízení. Její výši stanovil Nejvyšší správní soud s přihlédnutím k § 7 bodu 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 3 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, na 6 200 Kč za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení a seps vyjádření ke kasační stížnosti) a jako paušální náhradu hotových výdajů ve výši 600 Kč. Jelikož je zástupce žalobkyně plátcem daně z přidané hodnoty, Nejvyšší správní soud přiznanou částku navýšil o sazbu této daně ve výši 21 % na výslednou částku 8 228 Kč splatnou k rukám zástupce do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 15. srpna 2019

JUDr. Miloslav Výborný
předseda senátu